

[Ministeren for kulturelle anliggender]

gående lovforslag, nemlig at staten, som yder 50 pct. i tilskud, også gerne vil have en lille smule budgetgodkendende myndighed og ikke bare skrive checks ud med et glad smil. Det er det, sagen drejer sig om. Det drejer sig ikke om et nedskæringsforslag, det gør det heller ikke for teaterloven, men staten må have ret til at bringe sine egne udgifter under kontrol, for staten risikerer med det nye totalrammeprincip at skulle kompensere udgifter på dette område på andre områder inden for kulturministeriets rammer, og det kan vi ikke leve med. Det har jeg redegjort for under det foregående forslag, og hvis det ikke er gået op for fru Inge Fischer Møller, at det er samme princip, så er det helt i orden, men så har fru Inge Fischer Møller svaret nu.

(Kort bemærkning).

Inge Fischer Møller (S):

Jeg vil godt sige, at jeg har hørt det meste af debatten; jeg har også læst forslagene, og principperne er også gået op for mig. Det er også derfor, at jeg ikke sagde mere, end jeg gjorde, men jeg skal love ministeren, at jeg skal være ihærdig under udvalgsarbejdet og søge lovforslaget nærmere belyst.

Per Stig Møller (KF):

Musikloven har fungeret efter et af de systemer, der har gjort det svært at tilgodese alle de kulturområder, som kulturministeriet skal tilgodese. Det skyldes – som ministeren nu allerede har været oppe at skære det ud i pap – at den automatiske procentuelle tilskrivning af statslige midler svarer til de involverede amtskommunale og kommunale midler og for Sønderjyllands vedkommende oven i købet i forholdet 3 til 1.

Ministeren godtgør, at denne tilskudspolitik har udløst en procentstigning inden for området på 90 i løbet af 6 år, mens ministeriets rammebelagte udgifter er steget med 60 pct. Altså har der som i teatrets tilfælde været tale om en gøgeungeeffekt med denne lov, idet andet må være gledet ud, uden at det er gledet ud af kulturpolitiske grunde, men bare fordi det altså tilfældigvis ikke har haft en automatisk procentuel regulering.

Sådan kan man ikke føre kulturpolitik. Derfor kan vi støtte, at dette princip nu afløses af et på finansloven fast udmøntet tilskud, »således« – som der står i bemærknin-

gerne, side 2 – »at disse tilskud kan indgå i de almindelige overvejelser om fordeling af kulturministeriets økonomiske ressourcer.«

Vi mærker os, at ministeren meddeler, at staten ikke sigter mod at nedbringe sit beløb til orkestrene, og vi noterer os den decentrale hensigt og ønsket om at give større dispositionsfrihed ved at lade eventuelle driftoverskud overføre til næste sæson. Vi påregner således en velvillig udvalgsbehandling.

Hanne Severinsen (V):

Venstre kan tilslutte sig dette forslag og de principper, der ligger bag ved forslaget. Det er jo – som allerede ministeren har understreget – ikke et besparelsesforslag, men et forslag, der giver staten bedre kontrol med eventuelle udgiftsekspllosioner, og det kan vi kun støtte, fordi det netop ikke skal være en automatik, der går ud på, at nogle måske får flere midler og andre ikke gør det, uden at man egentlig tænker nærmere over, hvordan det er gået til, men netop skal være et spørgsmål om, at man ønsker, at de forskellige skal have så og så meget efter de budgetter, man kan godkende.

I forbindelse med behandlingen af dette lovforslag kunne jeg godt ønske mig at få belyst, hvordan man sikrer sig, at der, sådan som også fru Mette Madsen var inde på, da vi talte om teaterloven, både bliver det loft, som ligger i budgetkontrol, og også en eller anden form for gulv, som sikrer, at der også bliver nogle forskellige orkestre ud af det.

Så vil jeg til sidst sige, at da loven blev vedtaget i 1981, var en af de nye forudsætninger, at man skulle sikre, at der blev koncerter i den pågældende landsdel i rimeligt omfang og efter behov. Jeg kunne også godt tænke mig, at vi måske i udvalget fik belyst, om de forskellige orkestre virkelig også opfylder det.

Gade (SF):

Lovforslaget fra kulturministeren går ud på at lægge loft over tilskuddene til landsdelsorkestrene og skaffe budgetindsigt i kommunernes og amtskommunernes tilskud til landsdelsorkestrene. Det er jo igen et kontrol- og centraliseringsforslag på kulturområdet. Man kunne sige, at det ser ud til, at musikinteressen er gået for vidt, sådan at det er blevet for dyrt. Man kan måske ikke have, at